

Prædiken til 2. søndag efter Trinitatis

Luk. 14,25-35

Anden tekstrække

Dette hellige evangelium skriver evangelisten

Lukas: Store skarer fulgtes med Jesus, og han vendte sig om og sagde til dem: »Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja, sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel. Hvis en af jer vil bygge et tårn, sætter han sig så ikke først ned og beregner udgifterne for at se, om han har råd til at gøre det færdigt? – for at man ikke skal se ham lægge en sokkel uden at kunne fuldføre det, så alle giver sig til at håne ham og siger: Den mand begyndte at bygge, men kunne ikke fuldføre det! Eller hvilken konge vil drage i krig mod en anden konge uden først at have sat sig ned for at overveje, om han med ti tusind mand er stærk nok til at møde ham, der kommer imod ham med tyve tusind? Hvis ikke, sender han udsendinge for at forhøre sig om fredsforholdene, mens den anden endnu er langt borte. Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget. Salt er en god ting; men hvis selv saltet mister sin kraft, hvordan skal det da blive salt igen? Det duer hverken til jord eller gødning; man smider det væk. Den, der har ører at høre med, skal høre!«

Luk 14,25-35

Som præst kan man nogle gange tage sig til hovedet over udvalget af de bibeltekster, der skal prædikes over til søndagens gudstjenester. En ting er, hvad der står i Biblen, og hvordan teksterne kan forstås her i deres oprindelige sammenhæng. Men det er anden sag, når man skærer et stykke af teksten ud og udvælger det som prædiketekst, hvortil menigheden skal reagere med udråbet ”Gud være lovet for sit glædelige budskab”.

Er det et glædeligt budskab, at man skal hade sin familie og sig selv for at følge Jesus? At man kun skal følge ham, hvis man virkelig har overvejet det grundigt og er parat til at miste alt?

Der er ingen tvivl om, at en bærende vision i Biblen er foreningen af mennesker og Gud på tværs af skel. Evangelierne fortæller om, hvordan Jesus overskrider skel og grænser mellem mennesker og hvordan han gradvis overvinder de fordærvsmagter, der skiller mennesker fra Gud, indtil han til sidst overvinder selve døden.

Foreningen af mennesker og Gud er en bærende vision i kristendommen. Alligevel har kristendommen alt for ofte været årsag til splittelse og foragt. Mennesker har slået hinanden i hovedet med Biblen eller slået hinanden ihjel i dens navn. Eller man har med løsrevne bibelvers som dem i dag stivet sig selv og sine egne overbevisninger af og foragteligt vendt andre ryggen, som om det var den sande tros største dyd at vende sig væk fra verden og andre.

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 832, 125. årgang
Juni 2024
ISSN 0901-2214

Jeg har svært at finde det gode budskab i dagens tekst. Selvom jeg godt kan se, at det til tider kan være en trøst for pressede, truede eller forfulgte kristne at høre Jesus sige, at det kan have store omkostninger at følge ham. Og den der har ører, skal høre, siger Jesus til os. Så vi må se, hvad der kan findes af visdom i ordene, om der er en mening i galskaben, som det vitterligt er at opfordre til had mod sine børn.

Jeg hører for tiden ofte den 76-årige amerikanske musiker T-Bone Burnetts nye album "The Other Side". Et album, som i den grad peger på lys i mørket, mening i galskaben, glæde i en trist verden. En af sangene hedder "Everything and nothing". I et interview fortæller T-Bone Burnett, at sangen blev til, da en af hans venner formulerede sætningen: "Everybody wants to live forever but nobody wants to get old". Alle vil leve for evigt, men ingen vil blive gamle. Det satte ham i gang med at formulere andre sætninger, der udtrykte dobbeltheder som menneskets evige ønske om at få uden omkostninger. Alle vil kende sandheden, men ingen vil høre den. Alle vil have fred, men ingen vil overgive sig. Alle vil tilgives, men ingen vil indrømme deres fejl. Alle vil være frie, men ingen betaler prisen. Tankevækkende ord på en valgdag som denne. Men også tankevækkende helt generelt.

Der kan ofte være noget lunkent over vores indstilling til livet. Vi vil noget, men vil også det modsatte. Vi vil have det hele, men vi vil ikke hellige os noget helt og fuldt. Sådan kan man også sige om vores tro: vores kristendom er lunken, kan man af og til høre. En salme, der bliver brugt på dagen i dag, men som vi ikke synger, siger det sådan her: "Ak, når jeg de første guld kristne betragter, den iver, den møje, den kamp, de har haft, og mærker, hvad nu er vor kristendoms fagter, da hører vi navnet - hvad ser vi for kraft?" Altså: Sikke en vilje til at give køb på alting for at følge Jesus, vi finder i Biblen. Sikke en sølle lunken kristendom nutildags i sammenligning hermed.

Denne salme er skrevet af Brorson på baggrund af et tysk forlæg. I stedet for den skal vi synge en salme med samme anslag, som oprindeligt er skrevet af Brorson, men gendigtet af Grundtvig. Salmen handler ligesom dagens tekst om at give køb på alt og følge Jesus. Alt, hvad jeg mister, får jeg igen, siger den. "Kunne over ham jeg glemme med mig selv mit eget nu, hos min Gud jeg da var hjemme, kom som mit hans liv i hu." Hvor ville mange ting være lettere, hvis vi kunne slippe alt det, vi hænger ved, og give os hen til det ene vigtige; hvis vi kunne glemme alt jordisk, vores hjerter hænger ved, og give os hen til det evige liv, som Jesus vil give os: "Turde jeg på verden træde med dens lyster, guld og glans, ind jeg til min Herres glæde gik med brudens rosenkrans."

Men hvordan skulle vi kunne det? Hvordan skulle vi kunne sige nej til alt det, vi lever i og med? Det er salmens underforståede pointe, at det kan vi ikke. Og så kommer det glædelige budskab i slutverset: Det skal vi heller ikke. Det evige liv er ikke noget, vi kan få ved at gøre eller at undlade at gøre noget. Det er Guds gave i Jesus skænket ved Helligånden. Det kan vi kun tage imod som et lille barn tager imod. "Dog, i Jesus-Kristus-navnet alt er skænket den, som tror; deri hjertet bod for savnet finder med Guds Ånd og ord."

Det kan vores hjerte hvile i. At Gud vil os det godt, og derfor har skænket os sin søn og er med os i sin ånd ved døbefont og nadverbord, hvor Gud selv giver os ører til at høre det levende ord. Og når hjertet hviler i Guds løfter til os, kan vi måske smide lidt af bekymringerne, lidt af vores lunkenhed og opgive alt det unødige og åndsvage og give os til livet og hinanden og leve, som Gud har skabt os til at leve. Amen.

Kristoffer Garne, sognepræst Lemvig Kirke

Salmer:

747 Lysets engel går med glans

448 Fyldt af glæde over livet under

309 Bøj, o Helligånd os alle

616 Herrens røst, som aldrig brister

473 Dit minde skal, o Jesus, stå

725 Det dufter lysegrønt af græs

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Mariendal Kirke, Frederiksberg
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvigskforum.dk/Søndagslæsning
- her kan du også
tilmelde dig det
elektroniske nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Vartov — Farvergade 27
1463 København K
hej@grundtvigskforum.dk